

NYÁRI MARGITSZIGET

Irtta: MARCONNAY TIBOR

Télen puszta igazán, a puszta, — mondja Petőfi s nyáron Sziget csak igazán Boldog Margit és Arany János buvóhelye. Persze őszszel, amikor a sok különféle fa lombja más és más képpen sárga és piros, télen, mikor az egész terület áttekinthető, szintén buvós, gyöngyszem, de sohasem zsong itt oly dúsan, sokszorosan az élet, mint ilyenkor, amikor a hőségben a Duna két ága közt enyhülést talál a sokaság. Üdülni vágyók kivált a parti fürdőt keresik, mely óriási, nagyrészt pázsitos területén roppant tömeget fogad be s medencéinek mennyiségével maga a változatosság. A meleg gyógyvizben főképp a betegek s a lombhák időznek, a hosszú uszodában a szivesen lubickolókat, a hullámfürdőben akkora embersegreg, hogy a víz ringását néha alig látni. Ez a megalukvók otthona, azoké, kik szorgalmas, de silány utánzathól szűrőölik a Tenger illuzióját. Kacagnak a gyermekek, sikongnak a nők valahányszor a visszatérő ritmus emel és ellök. Sokan a Duna-uszodát kedvelik, ott napoznak s ott becézi őket a frissítő szellő a palánkon, a medencében, mellyel szemben csillannak a budai tornyok, a háztömbök s azokon túl a hegyek gyönyörű vonulatai. Legszebb a meleg medence tiszta kagylója, amikor még tiszta s a szökőkut sokszagaru vize, mely mindig klasszikusan, kristálytisztán fűződik. Nagy hőségben medencéjében hűsölnék még a félenkebb fürdőzők is. Kár, hogy oly későn reggel indul meg ez a kevélyen csokjos és gyémántosan hulló sugár.

Reggel és éjszaka legszebb a sziget. Ilyenkor

érezni: különálló birodalom. Rengeteg madár dalol, kivált a feketerigók szaporodtak el, de sok az egyszerű tollu, édesen csattogó fülemile is. Szökellnek a bozótban, az ápolt utakon, bemutatkoznak a járőkelőknek, senkisémet bántja őket. A vendéglők s a fürdőtelep kerítésén is átlendülnek a tündéri trópusokat idéző pávák, csudások a fácánkakások különféle fajtái, mulatságos, hogy egyes fácáncsemetéket kollósok dajkálnak. Csak az őzek maradnak elkerített helyükön, de itt is emelik az idilli nyugalom s a béke képét, mellyel a sziget oly gazdag. A növényvilágról is sokat kellene mondani. Növényi és állati élet olvad itt egybe, széna-

illat s a szentjánosbogárkák csillanása, platanok, ritka, virágzó növények, exotikus bozót nagy árnya s nappittas rigófüty, pávák kevély járása, rikácsolása s a rózsaliget illatot ontó, kinyílt kelyhei. Semmisen hat túlszűfoltan, mégis az ellentétek találkozása s kiegyenlítődése ez a világ.

Itt vannak a romok, a kápolna, a fauszobor, a Nagyszálló, itt a japánkert parányi útjaival, surranó piros-arany halaival, a vizes és a vizirózsákkal, a zenélő kut, a fényző bár, kék neonfények fölött zöld lombfüzérrel. Ugy hat ez

együtt, mint egy indiai dzsungel. Csillagos estéken, tüdőt ágító tiszta levegőben egyesül itt a romantikus szaggatottság s a klasszikus nyugalom, mint minden igazi remekműben. A szerelem, az eszmélő áttekinítés és a magány birodalma ez. Nemcsak okos, bölcs gondolat is volt a fölmeredő torony könyvéken, a romok egy részének szomszédságában a Szabadéri Szinpadot idelelepteni. Mostanában a „Bécsi keringő“ vígan értelmes hangfoszlányai szűrődnek át a bozótton, rakéták durranának, lendülnek csillaghimes ég felé s zuhannak, mint a liliomok szirmai, mint a szegfűvek, mint a szétrobbantott rózsák, siteregve s pillanatra megvilágítva percekre boldog párokat. Múltain is lehet itt, kacagni, tréfálkozni, de talán még inkább elvonulni egy padon a Duna jobb vagy bal partja mellett, szomorúfűzek, vagy Arany János tölgyei alatt.

Több, mint husz éve ismerem a Szigetet, Azóta folyvást gyarapszik Budapestnek ez a kincsesháza, mint a nagy életet összefoglaló remekek általában. Egyre dusabb, egyre többet mond a természet, ha az emberi elme bölcsen csoportosítja, ezt sugálja itt minden talpalatnyi zug, azt, hogy olykor, olykor, kivételesen megáldott helyeken Östermész és Kultura szépen, kívánatosan alkothatnak felejtethetlen együttest. Áhítat fog el itt, ember, bármennyire vágyol tréfálkozni, bármennyire cinikus vagy és fáradt és hitetlen! Tökéletes világ ízei, színei, formái tartanak fogva, hogy a tökéletesért sóvárogj, sarkal a jó s a jobb felé, amit itt látsz, hallasz, tapintasz.

Valaha Osváttal, a szí-

goru, áhitalos, röntgenszemű szerkesztővel jártam itt, ki- nek kemény szó. és lágy mosoly suhant ajkán. Pillan- tásával ugy. mért föl en- gem, mintha még csontrend- szerem egymáshoz illesz- kedő porcogóim titkát is kellene kutatnia, nemcsak homlokom domborulatának jellegét s versem színeit. Itt jártam valaha egy bol- dog leánnyal is, akinek olyan volt a szeme, mintha

a nap sugarai kacagnának benne. De hiába nézett rám ő is, mint Osvát, nem bírta felmérni csontrendszeremet, sem a borut és a fényt, amely körvonalaz. S most szeretnék egyedül járni itt, sokáig, konokul, hogy föl-mérjem mindazt, amit a Természet nekünk Budapes-tieknek, nekünk Magyarok-nak megadott s mindazt, amit csináltunk s még csi-nálhatunk belőle.